

NOČNÍK NEOHROŽENÉ ŽENY

Eva Benett

motto

Nočník neohrožené ženy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Eva Benett
Nočník neohrožené ženy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NOČNÍK NEOHROŽENÉ ŽENY

Eva Benett

Praha 2020

O B S A H

Historie Nočníku neohrožené ženy	5
1. 10. 2015 – 18. 12. 2015	
O slávkách a přátelství	19
Rok Medvídka Pú	25
7. 1. 2016 – 3. 12. 2016	
O ženách, které píšou milostné dopisy	57
Rok bez Medvídka Pú	63
7. 1. 2017 – 31. 12. 2017	
Čistý stůl.....	113
Rok Mamuta.....	119
4. 1. 2018 – 8. 7. 2019	
Rok bez Mamuta.....	251
18. 7. 2019 – 18. 3. 2020	

Historie Nočníku neohrožené ženy

Nočník vznikl kombinací samoty, nezvladatelné potřeby sdílet a chuti do psaní. Někdy je to až nutkání. Jako když si potřebujete podrbat pupínek. Nevím, jak bych tuhle potřebu řešila v době před internetem. Nejspíš bych psala do šuplíku a nakonec by z toho byla knížka. Takže postup vlastně dodržen. Jen jsem nepsala do šuplíku, ale do facebookového blogu, což má jednu velkou výhodu. Knížka ještě nevyšla a já už mám své čtenářky, a dokonce i pár čtenářů, kteří ví, co ode mě mohou čekat.

Nočník totiž není jen legrace. Jsou to postřehy z obyčejného života. Je to nepřikrášlená, surově něžná reportáž ze života ženy, která má úplně obyčejné starosti, radosti, přání i touhy jako všechny ostatní. Bez polevy. Bez umělých přísad a aromat. Možná i v tom je jeho síla. Chutná přesně tak, jaký ve skutečnosti je. *Nočník* je deník, psaný v noci. Od ženy, pro ženy.

Kolik je na světě žen, tolik je příběhů lásky i nelás-

ky. Štěstí i neštěstí. Tolik je tajných přání a snů křehkých jako sněhové pusinky.

I když jsme každá jiná, nakonec všechny zjihneme ve stejný okamžik.

Děkuji, že čtete.

1. 10. 2015 PODZIM

Dneska ráno jsem potkala podzim. Vylezl z roštití u silnice, rozkročil se přede mnou, z kapes uváleného šedivého svrchníku vytáhl hrst suchého listí a nonšalantně ho rozhodil kolem. Slunce zašlo za mrak a na strništi to zašumělo. „Běž si pro bundu, frajerko,“ povídá zastřeným hlasem, „léto skončilo.“ Ustoupila jsem o krok zpátky, protože člověk nikdy neví, co čekat od takovýho divnýho studenýho chlápka a přitáhla jsem si mikinu pod bradu, preventivně. „Hele... ty... koukej mazat, odkud jsi přišel. Podzim je stav mysli. Já mám koupený nový plavky a letenku na Kanáry. Tam podzim nemaj, takže si nemysli, že jsi nějakej světovej. Na nás si dovoluješ! A víš, co to je globální oteplování? Něco si o tom přečti a pak machruj.“ Podzim se zarazil, utřel si kapku studeného deště u nosu a smutně zaskřehotal: „No dobře... tak já ještě chvíli počkám... stejně bych si rád trochu přispal,“ a rozplynul se v šedivém oparu. Jak přišel, tak odešel... jen mokrý flek na silnici po něm zůstal.

5. 10. 2015 VÝLET

Lítání je o život. Na tom trvám. Člověk má chodit, běhat, skákat, plazit se, zkrátka držet se při zemi. Kdyby stvořitel chtěl, abychom lítali, dal by nám křídla. No ne? Nicméně komu není rady, až se ucho utrhne. Letenku mám, o kufr mě připravili, teď už musím. Pokud se ten ďáblův stroj i přes všechna moje očekávání a zákony aerodynamiky vznese a hlavně přistane, další zprávu napíšu už od moře.

P.S. Ceny v duty free shopech jsou katastrofální. Nejsou vůbec free, natož duty. Řekla bych, že přežívají jen díky neurotikům mého typu. Když už mám umřít, tak si ten parfém za dva litry prostě koupím. Myslete na mě. Mám vás ráda a všechny křivdy na mně spáchané vám tímto odpouštím.

6. 10. 2015 V POKOJI

Tak včerejší noc byla magická. Po příletu do Palmy v závalu štěstí, že to nespadlo, marné hledání neviditelné delegátky a nakonec víc jak hodinová cesta do hotelu. Už když jsem se blížila k jednolůžkovému pokoji, bylo jasné, že nastane kolize očekávání s realitou. Pokoj byl totiž plný hudby. Ne, jinak. Byl plný rachotu, dunění a řevu z přilehlé diskotéky. Na dotaz, kdy to vypnou, odpověděli, že prý v jedenáct. Jiný pokoj nemáme. Hotel je plný. *Perdón, señora*. V půlnoci to trochu ubrali, v jednu to vypli. Do tří mi pod oknem ječeli nadraní Španěláci. Do čtyř mě

žral komár. V sedm hodin jsem, záměrně nenalíčená a neučesaná, s krví podlitýma očima recepčnímu sdělila, že mám špatný nervy a hormonální nerovnováhu a že bych se tím pádem taky mohla velice snadno zhroutit, a dramaticky jsem poklesla v kolenou, aby viděli, že k tomu fakt nemám daleko. V plném hotelu byl zčistajasna volný dvoulůžák s oknem k moři, *very romantic, segñorina!* Večer segñora – ráno segñorina! Za to dostal chlapec pět eur a všichni byli nakonec šťastní. Jinak se mám fakt skvěle. Momentálně ležím sama na mém dvoulůžku a léčím si sangrinoidní migrénu. Oni to tady totiž servírují rovnou po konvích. Zvířata!

7. 10. 2015 PUNK IS ALIVE

Už jsem si myslela, že dneska nebude o čem. Den byl výstavní. Horské kolo, na kterém jsem projela asi třicet kilometrů východního pobřeží, mě uvedlo do extáze. Stejně jako následná lázeň ve vlnách, chůze po písku, vítr ve vlasech, koupě nových žábat se zlatým srdcem přes půl nohy a dobrá večere plná jódu a vlákniny. Někomu by to stačilo, mně ne. Copak je asi za tím kopečkem v těch uličkách mimo hlavní třídu? Nebudu to protahovat. Nebylo tam vůbec nic a skoro vůbec nikdo, kromě pár černochů. Z nichž jeden toho zřejmě za dnešek taky neměl dost, a tak se na mě přilepil. Nikdo nikde. Tma. V kabelce všechny peníze, pověst slušné dívky v ohrožení. Jdu a přemýš-

lím, co budu bránit víc, jestli ty prachy, nebo pověst. (Což je mimochodem od určité částky na dost hluboké zamyšlení.) Černoch furt za mnou, jako stín. Když už jsem byla zpocená až... zkrátka durch, ozval se malý pankáč ve mně. Zastavil mě, otočil a docela klidně povídá mým hlasem: „*What the fuck do you want?*“ „*The fuck,*“ povídá černej, taky vlastně docela klidně, tak nějak bez emocí a dlouhého špekulování. A tady to přišlo. V tomto okamžiku se zúročily ty hodiny amerických filmů v původním znění. Český fakt nevím, co bych mu na to řekla, ale automat v hlavě přehrál následující větu: „*So go and fuck yourself.*“ Pak malej pankáč zase někam zmizel a mně se rozklepala kolena. Pán chvilku civěl, pak se otočil a beze slova odešel. No. A taky mě dneska hryzlo hovado a dost to bolí.

P.S. Neříkejte to mamince.

8. 10. 2015 RECENZE

Jak to říct. Jet sama na dovolenou je obohacující ve všech směrech. Člověk nějak hlouběji pronikne do spousty věcí. Všechno se vás dotýká, abych tak řekla osobněji, neboť nelze pocity a zážitky rozptýlit mezi další osoby. Ale vědomí Země udržuje rovnováhu, a tak ti dva, co přijeli včera vedle na pokoj, rozptylují po nocích nejen sami sebe, ale taky mě, a to dost možná ještě víc, než si myslí. S rozkoší sluchového voyeura sleduji „pestrost“ sexuálního života

cizích lidí, s největší pravděpodobností východních Němců.

00:00 Expozice. Zpracovává tematický materiál sólového nástroje, v našem případě ženu. Bohužel příliš krátce na to, aby se téma stačilo rozvinout.

00:02 Autor přechází k provedení. Zde si pohrává především s vlastním tématem. Sólový nástroj se drží dost při zemi.

00:06 Repríza. Jedná se ale spíše o bezduché opakování vlastního tématu. Za jedinou inovaci lze považovat pouze živější tempo. Posluchač během krátké chvíle lehce rozezná blížící se konec.

00:10 Vyvrcholení není tak dramatické, jak bychom očekávali. Odehraje se prostřednictvím dvou nesynchronizovaných a disonantních akordů ve střední poloze. Sólový nástroj už do konce skladby v podstatě nedostal šanci se prosadit. Coda (závěr skladby) je prostá. Sólový nástroj se odchází očistit do koupelny a je rád, že to má za sebou. Autor se neprodleně po ukončení kompozice odebral na balkon. Pravděpodobně očekával potlesk. Z auditoria se ale dočkal jen dávivého smíchu. I přesto si s pocitem dobře vykonané práce na čtvrtý pokus zapálil cigaretu a načudil mi do pokoje. Amatér. Závěrečné shrnutí: Autorovi by neuškodilo více invence. Jenže kde není talent, není invence. Pak nevím, zdali autorovi nedoporučit změnu povolání, protože kdo má takovýhle srágorky pořád hrát, že jo holky.

9. 10. 2015 PROBLÉMY V RÁJI

Tak dneska toho mám fakt dost. Hlavní město Mallorky, Palma, vysálo beze zbytku mou energii, ač jsem se ji statečně snažila doplňovat tapas všeho druhu. Takže krátce. Včerejší erotická sonáta vzala dnes překvapivý obrat. Ten párek východních Němců, který po dvě noci dělal z mého 1+0 *very romantic room*, jsou Češi jako poleno. Už dvě hodiny se chodí hádat střídavě na balkon (když on potřebuje cigáro) a do pokoje (když ona začne ječet) a provázejí je u toho takové výrazy, že národnost je opravdu snadno rozpoznatelná. Fakt nevím, kde je problém, ale slečna asi z toho podnebí chytla nerva a začala prudit. Chlapec si připaluje jednu za druhou a je na něm slyšet, jak moc rád by to už měl z krku. Dívka se ale tvrdošíjně snaží o hloubkovou psychoanalýzu partnera („Tak mi řekni, jakéj to má smysl???“), což pána vytočilo tak, že asi před pěti minutama zařval jako lev: „Máš několik možností.“ (Hned několik!) „Buď si tady lehni a spi, anebo jdi do prdele.“ (Další možnosti už prostě asi v tom ajfru nestihl vymyslet.) A pak někdo hrozivě fláknul dveřma. Je mi to líto, ale dávám jí tak max. dvacet minut. Mezi těma místníma pobudama venku dlouho nevydrží. S rozervaným srdcem a nezměrnou touhou po smíření se nakonec vrátí k tomu svému vybledlému hrubci, který ji vzal na překrásnou dovolenou na Mallorku. Bojím se ale, že jí nevyjde ani dramatický útěk, ani sladké smíření. Vedle totiž právě někdo začal chrápat.

Každá mince má dvě strany. A v takových okamžicích jsem opravdu ráda za svou velmi klidnou, tichou a vyrovnanou, single dovolenou.

11. 10. 2015 NOČNÍK NEOHROŽENÉ CESTOVATELKY

Už ani nevím kolikátá část, ale určitě poslední. Poslední večere paní totiž právě proběhla. Na břehu moře. Snažím se oddálit neodvratný konec další skleničkou mallorského vína, který je mimochodem fakt dobrý. Na obloze poblikávají hvězdy a letadla a já budu už brzo v jednom z nich sedět. Odjezd 4:35, odlet 8:00. Cestovní kancelář vám totiž nic nedaruje. Natož den vaší zaplacené dovolené. Příště pojedu asi nadivoko. Cestovka toho pro mě zas tolik neudělala. Zařídila mi snídani a večeri bez nápoje v hotelu kolonizovaném německými rentiéry. A příště bude asi brzo. V poloze ležícího střelce na pláži vám totiž přicházejí nejlepší nápady a já dnes přišla na to, že když už musím každý den dělat práci, která mě zas až tak nebaví, na úkor práce, která mě baví, tak si ty prachy prostě užiju způsobem, který mně přijde nejvhodnější. A tohle byl jeden z nejlepších způsobů, který jsem kdy v životě vyzkoušela. Hola, přátelé. Těším se na vás, se slzou v oku, ale těším. Dáme spolu zimě na zadek!

Na oblohu se právě z moře vyloupnul růžový měsíc a svým svitem nakreslil na hladině cestičku až ke mně.

Magie. Helmut s Trudy mění prostřednictvím svých fotoaparátů magii na kýč. A já pláču. Sůl. Mořskou.

15. 10. 2015 ŠTĚSTÍ

Asi se mnou budete souhlasit, když řeknu, že sobota je nejkrásnější den v týdnu. V pátek v 16:00 vypínám služební telefon. V sobotu ráno se probudím s vypnutou hlavou. Naprosto tupě hrabu listí, venčím psa a dýchám překrásně zatuchlý podzimní vzduch. Zapadnu do gumáků a zabořím se do bahna až po kotníky. Když je mi zima, vlezu do postele a piju heřmánkový čaj. Když mám hlad, uvařím si, na co mám chuť. Když chci ve tři usnout, tak usnu. Když se rozhodnu, že chci přemýšlet, přemýšlím. Když se setmí, zapálím si svíčku a věnuji se klidovým činnostem. Život by byl nejlepší věc na světě, kdybychom měli svobodu. A já teď přemýšlím, proč ji vlastně nemám? Co mi pořád brání vystoupit ze systému, který zotročuje lidi. Nabízí rodinné domy jako lízátka na střelnici a štěstí na klíč za pár podpisů na hypoteční smlouvě. Pár podpisů a je to vaše, pane.

Vezmeme si jen celý váš život. Vše sny, přání, ambice. Zavřeme vás do kanceláře. Půjčíme vám počítač a mobilní telefon, abyste byl vždy k zastižení. Každý měsíc od nás dostanete přesně odměřené peníze. Jen tolik, abyste nikdy nebyl v klidu, že s nimi vyjdete. Jen tolik, abyste musel chodit do práce i nemocný. Jen tolik, abyste až do smrti žil ve strachu, že vám sebe-

reme ten dům, na který jsme vám půjčili. Podepsal jste, a zastavil tak svůj život. Ušklíbl se čert v obleku a zmizel v obláčku suchého vzduchu z klimatizace. Jenže tenhle čert si pro vaši duši nepřijde až po smrti. Vezme vám ji hned. Dneska už není čas čekat, až umřete. Tak to jen abyste věděli, o čem takhle při sobotě přemýšlím. A teď jdu ven. Svítí slunce a já mám přesně odměřený čas na to, abych zapomněla na systém, jehož nedílnou jsem součástí.

20. 10. 2015 OKRESNÍ PŘEBOR

Zažila jsem ho v přímém přenosu včera, když mě na kole chytila bouřka a bylo nutné se někam zašít. Lesem jsem proletěla jako střela, kopec nekopec, motivovaná hroživým duněním a vichrem. Krmelec nikde, hájovna nikde. Za lesem stadion FC Babice, ke kterému se upínala moje zoufalá naděje. Když se spustil liják, vjela jsem uříčená, zpocená, nenamalovaná, špinavá a pochopitelně smradlavá do šatny domácích a poprosila o azyl. Správce hřiště, nápadně podobný Ludku Sobotovi, mě s úsměvem přijal a usadil na oprýskanou dřevěnou lavičku. To už ale lilo tak, že padaly kroupy a fotbalové mužstvo komplet vzalo šatnu útokem. No... koukali na mě asi jako já na ně. Jedenáct chlapů je jedenáct chlapů, přátelé. A ženská v šatně je holt ženská v šatně. Pánové se narovnali, zatáhli břicha, spolkli hrubé výrazivo a začali vtípkovat, co že jim to tam během zápasu vyrostlo za houbičku a jestli si ne-

chci sundat tu helmu a dát si s nima sprchu. Jo, a taky se u toho začali svlíkat. Kdybych měla kameru, točila bych to. Pohybem ladným, téměř baletním, postupně kolem mě s významným mrkáním protančilo všech jedenáct domácích a taky jedenáct přespolečných (sprchy byly jen u domácích) vesnických přeborníků, s mikro-ručníčkem obtočeným kolem boků. Vzpomněla jsem si na tetřeví námluvy a snažila se vůlí ovládnout požár na obličej, který pomalu začínal bezvadně ladit s mojí červenou helmou. Musím přiznat, že jsem nebyla schopna činu, natož slova. I ten můj humor mi došel. Dvaadvacet nahatých chlapů jsem ještě nikdy v životě pohromadě neviděla a taky doufám, už nikdy neuvidím. Helmu jsem si pro jistotu nesundala (čtyři dny nemytý vlasy jsou čtyři dny nemytý vlasy), hrdě jsem odmítla nabídku k sňatku, pozvání na pivo i odvoz domů zánovním traktorem. Osprchované tetřevy si rozebraly manželky a odvezly je do hospody na zaslouženou dvanáctku. A víte, že vůbec nevím, kdo vyhrál?

1. 11. 2015 DROBNÁ BILANCE

Když jsem šla kdysi na první rande, bylo mi už jednaadvacet a neměla jsem představu o tom, do čeho se pouštím. Respektive, měla jsem představu. Ale tu svoji. Dneska už bych tomu říkala spíš sen. Opar, který se udělá ráno nad hladinou rybníka a rozplyne se s prvním fouknutím ze strniště. Na první rande jsem šla se srdcem otevřeným, srdcem na dlani. A dělám

to tak pořád. I když se bojím, co přijde, nedokážu to jinak. A říkám si, jestli nedělám něco špatně, když dávám všechno všanc. Je přece jiná doba. Doba, kdy sdílíme s bandou cizích lidí na Facebooku všechno, ale co sdílíme s těmi nejbližšími? Chráníme si zoufale svoje single životy, svoji svobodu a nezávislost. A k čemu vlastně? Proto, abychom měli čas na svůj život, který osamocen vlastně nedává smysl? Čas... to nejcennější co máme. To nejcennější, co můžeme někomu dát. Čas nelze ničím nahradit. Už nikdy se nevrátí. Nikdo z nás neví, kolik ho má. A přesto s ním zacházíme, jako kdybychom ho měli neomezeně. Trávíme ho v zaměstnáních, kde nikomu nestojíme ani za normální plat, s lidmi, kteří nás nemají rádi a my nemáme rádi je. Činnostmi, které nás ubíjejí. Hádkami, které nikam nevedou. Cestami, které končí na místech, kam jsme vlastně vůbec nechtěli. I přesto pořád říkáme „nemám čas“. Říkáme to svým dětem, svým starým rodičům a těm, kteří nás milují víc než sebe. Dokáže mi někdo odpovědět na otázku, proč to tak je? Proč všichni dokola děláme ty samé chyby? Proč nakonec v okamžiku smrti každý z nás dospěje ke stejné otázce: Proč jsem si nenašel víc času na __? Doplňte jméno toho, kdo vedle vás právě usíná, té, která by vedle vás ráda usínala, jméno knihy, kterou jste nedopsali, jméno dítěte, které jste nedomazlili. Podívejte se z dálky na číši vína, kterou jste nedopili a už nikdy nebudete mít příležitost zjistit, co se třpytí na jejím dně.

Tak. A jestli vám právě teď není do smíchu, je to vlastně moc dobře. „Uvědomit si“ je první a nejdůležitější krok ke změně. Skoro se mi chce říct, že nikdy není pozdě, ale v tomto případě dodám, neváhejte ani vteřinu.

21. 11. 2015 BÍLÁ VELRYBA

Noci neohrožené ženy bývají... osamělé. Někdy ji bolí hlava. Jindy počítá před zrcadlem vypadané vlasy a pláče. Zblízka pozoruje nové vrásky a vztekle hází do pytle kalhoty, které jí ještě před nedávnem byly. S jejím tělem se děje něco, čeho se hlava bojí. Už se ani nemůže dívat na svoje „staré“ fotky. Jak staré vlastně jsou? Není to včera, co se fotila na absolventáku? S kytkou ve vlasech a v kostkované sukni. Myslela si, že to tak bude vždycky. Vždycky mi bude šestadvacet. Ta kytká bude vždycky krásná. A nálada dobrá, čokoláda sladká a tělo zdravé. Láska povznášející, radost nekonečná. Nějak to zhořklo, zdá se jí. Co se s ní stalo a co se stalo s časem, který jí protekl mezi prsty?

V noci si často neohrožená žena připadá ohrožená. Jako jeden z červených druhů planety Země. Těsně před vyhynutím.

18. 12. 2015 NA VÁŽKÁCH

Když ženě leží v hlavě problém k řešení, je to zapeklitá situace. Nemůže spát. Nechutná jí jíst. Dokonce ani

nemá chuť jít a koupit si cokoli nesmyslně drahého. Všechno kolem ní je jako z paměťové pěny. I když se urputně snaží dát věcem nový tvar, vše se nakonec vrátí ke své původní podobě.

Když žena nemůže udělat krok dopředu, obvykle se bojí, že zvolí špatný směr. A tak přešlapuje na místě, u okna hotelového pokoje, jen kousek od moře, které by tolik chtěla vidět, slyšet, ochutnat. Schází už jen malý kousek, který nikdy nepřekoná, protože stále vdechuje tu těžkou vůni orchidejí, která přikrývá její svět jako oblak opia. Vykročit, opustit, vydechnout, nechat za zády všechno, co jí způsobuje sny špatné nebo žádné. Zout si tak boty a ponořit se do vln...

O SLÁVKÁCH A PŘÁTELSTVÍ

Celý život hledáme nějaké pevné body, kterých je možné se zachytit, když to fouká. Opřít se o ně, když síly dochází. Spočinout na nich, když únava překročí normální mez. Ve třiceti zjistíme, že chlapi to nejsou. Ve čtyřiceti zjistíme, že děti to nejsou. V padesáti si musíme smutně přiznat, že bohužel ani prsa to nejsou. V šedesáti sedíme s nejlepší kámoškou v baru, v cukrárně nebo na lavičce a dojde nám, že tohle je fakt pevný.

Dlouho jsem si myslela, že nejlepší kamarádku musí člověk najít ve škole. Nebo nejlépe ve školce, protože čím podobnější kořeny, zázemí a osud, tím lepší kámoš. Jakkoli to vypadá logicky, pravda to není. Je určitě možné najít nejlepší kámošku ve školce, ale já ji tam nenašla. Nenašla jsem ji ani ve škole. Ani na gymplu. Ani na vysoký.

Byla jsem totiž divná.

Nikdy jsem nikam nezapadla. Ačkoli jsem vždycky byla tichá, hodná, milá a spíš stydlivá holčička, všude jsem se cítila jako bílá vrána nebo černá ovce, vyberte

si podle vlastního vkusu. Na živočišném druhu celkem nesejde, výsledný pocit je vždycky stejný. Ve školním štrúdlu se mnou nikdo nechtěl jít za ruku. Na těláku mě nikdo nechtěl do družstva na vybiku, protože jsem se radši nechala hned vybít, abych se toho cirkusu nemusela účastnit. Nejradši jsem si hrála sama. Nikdy jsem nebyla členem žádné party. Parta je vždycky soutěž. O přízeň. O moc. Nesnášela jsem soutěže, kolektivní hry, třídní výlety a školní jídelny. Postupně jsem se s touhle svojí jinakostí smířila a myslím, že jsem ani moc netrpěla. Můj vnitřní svět byl nesmírný. Nekonečný. Voněl po švestkách a jablíčkách jako pradědečkův sad na konci léta. Vždycky mi tam bylo dobře. Vzpomínám si, že jsem v něm tenkrát byla skoro pořád. Postupem času jsem si osvojila spoustu, jak se říkalo ve škole, samostatných činností. Trávila jsem dny čtením, pozorováním berušek, lelkováním na stohu slámy a později taky cvičením na klavír. To bylo super, protože se to dalo dělat klidně šest hodin v kuse a pořád bylo co cvičit. Naučila jsem se sama houpat. Sama si kreslit. Povídat si sama se sebou. Ale pořád mi něco chybělo.

Když jsem začala randit, pojala jsem nesmyslnou ideu, že přece můj přítel musí být i můj nejlepší kamarád. A nejlepší kamarád o mně může vědět všechno. No, to byl hluboký omyl. Váš muž o vás nikdy nesmí vědět všechno. Nesmí mít přehled o tom, co se zrovna děje v hlubinách vašeho členitého mozku, protože pro kluky je exkurze do ženského myšlení jako sjíždět kulminující Vltavu bez vesel. Past vedle pasti – pomlčka – to nechceš.

Stejně tak čisté přátelství mezi mužem a ženou je něco, co podle mě skoro neexistuje. Chlap, kterému se líbíte, má vždycky jediný cíl – dostat se vám pod sukni a rozcupovat vaše parádní punčošky na hadry. Dokud mu tedy svítá naděje, že se pod tu sukni dostane, nafejkuje vám nejlepší kamarádku jako nic. Volá, jezdí, vozí, platí, přimontuje, obejmě, poseká, vyslechne. Když zestárnete a opelicháte, nebo ho nějak radikálně a s konečnou platností odmítnete, stanete se neviditelnou. Proto mladý, hezký holky tak často tvrdí, že mnohem raději kamarádí s klukama než s holkama. Není divu. Taky se mi líbil pocit, že se o mě všichni ti muži zajímají proto, jaký jsem úžasný člověk, zářivá osobnost a inteligentní bytost. Ne proto, jak vypadám. No a pak... vždycky, když se mi zdálo, že mám kámoše, strčil mi naprosto nečekaně jazyk do pusy, dostal facku a bylo vymalováno.

Čisté přátelství mezi mužem a ženou je stejně jako opravdová láska vzácné zboží. A je to škoda, protože kdyby chlapi lépe ovládali svá ega, mohli bychom se vzájemně obohatit i jinak než jen nevěrami a rozvozy, cupováním punčošek, rvačkami o pozice a spory o hlouposti typu, zda muž nepřestane být kompletním mužem, když po použití toalety vrátí prkýnko do horizontální polohy.

V holčičím přátelství pro ego není místo. Proto ho tolik chlapů nechápe. Je obětavé. Naslouchající a podpůrné. Nesoudí. Nečeká nic na oplátku. Není podmíněné ziskem ani vzhledem. Nejlepší kámošce je úplně jedno, jestli máte vrásky, nebo povolenej zadek. Můžete jí

říct všechno. Myslím úplně všechno a nemusíte přitom nijak složitě volit slova. I tak máte jistotu, že vás pochopí. Kamarádka ví takové detaily z vašeho života, které neví ani váš doktor, manžel a děti dohromady. Ví totiž nejen to, co se stalo, ale i to, co se stane. Zná všechny vaše sny ještě dlouho předtím, než je uvedete do praxe. Dokáže predikovat průšvihy, které vy ještě nevidíte. Zná vaše strachy. Ví, proč brečíte, naprosto to chápe, necítí se vašimi slzami vydíraná a často solidárně brečí s vámi. Ten pocit absolutního porozumění je osvobozující. Najednou se zdá, že v tom nejste samy.

Muži se holčičího přátelství často bojí. V horším případě na něj i žárlí, protože mají pocit, že ta ženská ví něco, co oni ne. A mají pravdu. Ta ženská toho ví fakt moc.

Na vysoký jsem začala sama cestovat. Odjela jsem do Rakouska na studia. Pak do Itálie a nakonec na dovolenou k moři, protože jsem se začala trochu bát, že když nepojedu sama, neuvidím moře nikdy. To bude tak šest let. Zážitků jsem v sobě už měla tolik, že jsem si připadala jako papíňák. A tak jsem založila blog a začala psát všechno, co normální člověk vykládá nejlepší kámošce. Najednou jsem měla kámošů patnáct tisíc. Pro holku, kterou nikdy nechtěli do party, docela nezvyk. A přesto mi pořád něco chybělo.

A pak? Když už to vypadalo, že ji nenajdu, jsem potkala Slávku. Vílu s modrýma očima, která mluvila sprostě, smála se nahlas a občas při úplňku tančívala na paloučku před hospodou. Jednou si na tom paloučku ukopla palec o ztrouchnivělej pařez a ráno mi psala, jestli bych jí nepři-

vezla nějaký jitrocel. Že má posekanou zahradu a palec už pozvolna modrá. V tu chvíli mi došlo, že v tý ženský něco je. Něco mimořádného, co mi stojí za to, abych si nazula gumáky a vydala se za ranního kuropění do vysoké trávy lovit jitrocel na polámaný palec. Co všechno je v ní doopravdy, jsem pochopila až o pár let později. Naše přátelství vznikalo postupně. Nespojovala nás společná minulost ani stejný život. Zatímco Slávka opustila domov v osmnácti, já bydlím doma pořád. Ona má na účtě tři děti a jeden rozvod, já si nejsem jistá ani tím, jestli děti vůbec chci. Ona je vegetariánka, já mám ráda tatarák. Řeklo by se, že tohle nebude fungovat. A přece. I když jsme každá z jiného těsta, dohromady dáváme fakt dobrou buchtu.

Je tady vždycky, když je nejlíp, ale taky, když je nejhuř. Dokáže chladně analyzovat situaci, když jsem bezhlavě zamilovaná do prokazatelného blbce, a je ochotná donekonečna opakovat: „Nedělej to, nedělej to, nedělej to.“ Neremcá, když to udělám, udělám, udělám, a pak jí dvě hodiny, šest nocí po sobě, brečím do telefonu. Neřekne: „Já ti to říkala.“ Řekne: „To bude dobrý.“ A má pravdu. Vždycky to je nakonec dobrý.

Ač původem víla, má výdrž jako lokomotiva a sílu jako parní válec. Jen tak něco ji nedostane. Postavila pro sebe a své dcery dům a zasadila kolem něj mnoho stromů. Ona je z nás dvou ta silnější. Ta neohroženější. Proto mě vždycky hrozně vyděsí, když ji vidím plakat. Když pláče Slávka, znamená to, že se muselo stát něco fakt strašného. Ještě včera tady bylo napsáno, že jsem ji naštěstí za těch šest let, co se známe, viděla plakat jen

dvakrát. S dneškem třikrát, a kdybych si mohla vybrat, počtvrté už bych to vidět nechtěla.

Nakonec bych měla dodat, že vaše nejbližší kamarádka je jen tak dobrá, jak dobrou přítelkyní jste jí vy. Slávky se rodí jednou za sto let. Jen když je dobré počasí a příznivé postavení planet. Když vám přijdou do cesty, nenechte je odejít a nedovolte, aby příliš často plakaly. I když vypadají, že jsou nezlomné a nezdolné, na dně jejich velké čisté duše sedí malá opuštěná dívenka. Žije si ve svém světě a umí si hrát sama, ale pořád jí něco chybí.

Potřebuje obejmout. Obejměte ji a ona obejmě vás. Naslouchejte jí a ona vás vyslechne. Ukažte jí své poklady i svá temná zákoutí a ona pro vás otevře celý svůj svět.

Rok Medvídka Pú

Medvídka Pú jsem potkala na doporučení. Měla jsem takový období, kdy mě kamarádům bylo hrozně líto, a tak mě všichni chtěli mermomocí s někým seznámit. Méďa byl jedním z těch úspěšnějších pokusů, neb jsme to spolu přežili dva roky. Mám to už trochu v mlze, ale myslím, že dostal cca třikrát košem. Hned na prvním rande jsem po třech minutách věděla, že tohle fakt ne. Následovaly další dvě schůzky, jejichž závěrem bylo jednoznačné NE. Tohle nikdy. Jen přes mou mrtvolu. No a pak odjel a začal mi psát. A verbálně on byl vždycky zdatnej. Čili mě po dvou měsících vytrvalého vypisování ukecal. No a pak to bylo chvilku hezký. Rozdali jsme si roztomilé přezdívky. On byl Medvídek Pú, kterému jde hlavně o med a o klid, a já věčně depresivní Osel Ijáček, kterej furt dělá nějaký problémy, nespokojeně hýká, vyžaduje pozornost a nechce vařit. Krátké příběhy Medvídka s Oslíkem měly úspěch. Záhy se ale zjistilo, že tyhle dvě pohádkové postavičky spolu

můžou mít leccos, jen ne partnerský vztah. Konec-konců, představte si křížence medvěda s oslem... to nechceš.

7. 1. 2016 NA KOST

Muži. Věčné téma pro nás. Ženy. O co by byl život jednodušší, kdyby to šlo bez nich. Nemusely bychom začátkem každého dalšího vztahu čekat, odkud se zase vynoří KOSTLIVEC. A on se vždycky vynoří. Kostlivci jsou prostě všude. Někteří na sebe berou podobu utajené manželky, jiní milenky. Další uvidíte na dně láhve od whisky. U výherního automatu. V ráně, která nepadá vedle. Ve zlých slovech. V lhostejnosti. V nedostatku pochopení. To jsou asi ti nejhorší. A pak jsou tady ještě malí kostlivečci. Sotva viditelné kostřičky, které chrastí vyschlými klouby jen tak potichouнку a jakoby zdálky. Nejdřív je skoro neslyšíte. Myslíte si, že se vám to zdá. Že to nejspíš bude od sousedů, protože u vás je přece všechno v pořádku. Houbelec, říkám já. Jak uslyšíte chrastění kostí, zbystřete všechny smysly. Odložte brýle. Zejména pak ty růžové. Nebo se vám jednoho dne stane, že otevřete skříň nebo natřesete polštář a bude tam. Vycení se na vás a bude po všem. Věrné milování už nic nezachrání. Na druhou stranu, co bych řešila, kdybych neřešila chlapy. Nic na světě mě nedokáže tak zklamat ani vytočit. A když se to povede, nic na světě není krásnější.

Než těch pár prchavých momentů, kdy se vám zdá, že kostlivci jsou ještě daleko.

25. 1. 2016 KARTY NA RTY

Tak jsem si dneska asi po půl roce pustila k večeri telku. A říkali, že prej místo červený Opencard bude teďka zelená Lítačka. Tak nevím, jestli to bude mít pro lidstvo nějaký zásadní přínos. Spíš by se mi líbila LÍBAČKA. Úplně to vidím. Růžová kartička. Přijdete k okýnku a řeknete: „Dobrý den, prosila bych dobít na měsíc, ode dneška. Normální i francouzskou.“ A pak přijдете domů, fláknete ji jinak netečnému manželovi na stůl a řeknete: „Pojď se líbat, srágorko, mám dobito, tak šup, než mi to propadne.“ A spořivej srágorka půjde hned na věc, to mi věřte. Než aby to propadlo, že jo. A když by rozhazovačnej srágorka neměl dobitou tu svoji, protože prostředky na líbání – jako obvykle – prochlastal, no tak by člověk prostě šel a našel si někoho, kdo dobito má. Na to by byly spešl stránky: www.libacka.cz. Kde by ti, co mají dobito, svítily růžově. A byly by tam různé možnosti. Pro ty, kteří se bojí chřipky, by bylo líbání ON-LINE. Čili přes síť. A pro mazáky, kteří se nebojí ničeho, by bylo líbání OFF-LINE čili bez sítě, normálně na drsňáka, postaru na rty. A to by se dalo buď INDOOR čili u někoho doma, nebo v klubu, v kině, zkrátka pod střechem, anebo OPEN AIR a to by bylo nejdražší, ale i tak odstupňované podle lokace. Pro blogerky a hipstery na Náplavce

za sto korun za jednu minutu. Pro matky na mateřský u dětskýho hřiště v parku třicetiprocentní sleva. Pro pubertáky, kteří se to teprve učí, by to asi bylo nejlepší na Petříně s lektorkou – tarif *Učím se neslintat*, balíček tří lekcí, pokračovačky a nakonec tarif *Abiturient*. Pro páry by asi bylo nejvýhodnější pořídit si rodinný tarif: *Líbám se často GOLD* pro novomanžele, *Líbám se rád SILVER* pro páry sezdané do deseti let a *Líbám se...* ehm... *BRONZ* pro manžele nad deset let. Důchodci by mohli třeba dostávat bonusový kuponky na lepidlo na protézy... co? ☺ No.

A toho byznysu, co by se kolem toho nabalilo! Asistovaná selfie líbačka, pop-up obchody se žvejka, neslíbatelná rtěnka 2+1 zdarma a hlavně KISSING POINTY!!! Nebylo by to boží? Mně se totiž zdá, že lidi se strašně málo líbají. A jestli to takhle půjde dál, tak se brzo úplně líbat přestanou. Zato městskou hromadnou se nikdy jezdit nepřestane. Na to vsadím boty. Dneska to teda v metru vypadalo, že někteří tam snad už bydlej.

Lidi, přemýšlejte nad věcmi, který mají opravdovej smysl. A ne nad něčím, co už bylo stokrát vymyšlený. A vůbec, běžte se radši líbat, dokud je to zdarma.

2. 2. 2016 MLASK

Dneska jsem se zas přesvědčila o tom, že nelze lidi posuzovat podle prvního dojmu. Člověka je vždycky dobrý vidět v různých situacích a prostředích. (Hlav-

ně chlapa.) Někdy to trvá dlouho, než poznáte, co je kdo zač, ale někdy stačí fakt úplná drobnost.

Stejně jako mají pánové rčení o tom, že „byla krásná, dokud nepromluvila“, mám já podobné. „Byl dokonalejší, dokud nezačal jíst.“ Jedu si tak vlakem a proti mně si přisedl fakt krásnej pán. Holky, normálně pan Božský ze *Sexu ve městě*. Zahalen v obláčku kvalitního parfému, bezchybná manikúra, čistý boty (Pú!?), hladce oholen, pečlivě učesan, nožičku přes nožičku, žádněj vygajdanej rozcap ve stylu podívej-jakýho-ho-mám. Prohlédla jsem si ho podrobně, protože si soustředěně četl denní tisk a já měla volné pole pro scanování. Inu, povzdechla jsem si v duchu nad křupanstvím většiny mužské populace a vědoma si svého věku, stavu a celkových šancí, smutně jsem vystoupila v cílové stanici. Vydala jsem se volným krokem do bistra Sisters na pondělní snídani, která mi vždy zvedne náladu a pomůže v povíkendové depresi. A ejhle. Pán už tam byl a objednával si chlebičky. No nééé, říkám si, dneska mám šťastnej den! Pán se usadil na opačnou stranu stolu (zaplaťpánbůh) a začal... no, začal žrát, dámy. Je mi to líto, ale musím to říct. Žral totiž jako to prase. Mlaskal, mlátil příborem o talíř, skřípal nožem, srkal kafe, cpal si do pusy půl chlebičku najednou, div mu tváře nepraskly, a ještě si u toho něco mumlal. Koukala jsem na něj, jak tele na nový vrata. Nakonec vytáhl navoněný, látkový kapesník (bezpochyby opatřený monogramem) a utřel si do něj

zbytky majonézy na bradě. Svatá to žena, která mu ty kapesníky pere a žehlí.

Fascinovaně jsem na něj hleděla a moje chlebičky zatím opuštěně okorávaly ze všech stran. Když odešel, nechala jsem si je zabalit. Chuť na pána i na jídlo mě totiž nadobro přešla. A člověk by řekl pan Božský...

5. 2. 2016 MADAM MANDALA

Paní, která umí kreslit lidské duše, mi kromě jiného taky řekla, že jsem dítě štěstěny. V ten okamžik jsem si přestala být jistá její střízlivostí a začala jsem důkladněji zkoumat ty zavařené houbičky, které měla na kredenci. Jsou to hříbky, nebo...?!

Pak mi ale došlo, že asi jsem dítě štěstěny. Mám krásný a pohodový život. Jednou nahoře, jednou dole. Jinak by to přece nebyl život, ale nuda. Trpím lehkou nadváhou z přebytku dobrého jídla, ochablými svaly z lenošivé povahy a depresiemi z přemíry možností, jak život naplnit. Jsem mírně převzdělaná a občas mě bolí hlava z množství informací, které mám denně k dispozici. Když jsem nemocná, můžu si lehnout do postele a dostanu pilulku, která mi pomůže, večer můžu jít sama z divadla a nemusím se bát o život. Mám dvě péřový bundy, spoustu náušnic, nějaký perly a zlatý řetízek. Doma mám teplo, světlo a vody, že si můžu napustit třeba dvě vany a pořád poteče teplo. Nemusím těžce pracovat, nemusím se podřizovat žádným konvencím. Nemusím nic a můžu vlastně

cokoli. Za svůj život jsem zatím zažila tolik krásných věcí, že by to možná stačilo na několik životů méně šťastných lidí. Tolik lásky, kolik mi život dal, tolik smíchu, tolik krásné hudby, tolik slunečných dní... tolik radosti. Paní mi taky řekla, že mám schopnost a dar dělat šťastnými i lidi kolem sebe. Tak si říkám, že bych do toho měla nějak víc šlápnout. Děcka, kdo se nějak necejtíte, přijďte. Popovídáme, pofoukám, pohladím. Dáme si panáka. Nebo kus dortu anebo klidně i celý dort. Děti nemám, takže lásky pro bližní mi zbývá dost.

Paní se omlouvám. Šla jsem k ní jako nejistá, nespokojená a možná i trochu nešťastná. A takhle to dopadlo.

Houbičky bych si především měla dát já.

Jo! A taky mi řekla, že musím tvořit, jinak se z toho zblázním. Takže už máme vysvětlení pro tohle a další věci, že jo. Obávám se, že psát ani zpívat v rámci zachování duševního zdraví jen tak nepřestanu. Když musím, tak musím.

14. 2. 2016 VALENTÝNSKÁ

Kdo jen se ke mně dnes ráno přitulí?

Kdo dýchne mi do tváře chleba s cibulí?

Kdo prohrábne moje vlasy svými pařátky?

Kdo vyprávět bude mi sprostý pohádky?

Ó bohové! Chybí mi nezměrně!

Kdo nacáká mi děsně v koupelně?

*Ó tanti numi! Zemřu bez něj hlady jako malá
rybička.*

*Kdo udělá mi ráno vejce, aniž by vznikla řídka
hnilička?!*

9. 3. 2016 KOKÓD

Tak mám novou občanku. Při přebírání jsem zadala čtyřmístný kód, který si musím pamatovat. Když jsem se zeptala, k čemu mi bude, tak paní odpověděla, že zatím k ničemu. Až prý někdy v budoucnu pro komunikaci s úřady. Představila jsem si zoufalou situaci, kterák se chci třeba vdát anebo rozvést, nebo si jen vyzvednout balíček klobás od tety z Moravy a prostě nemůžu, páč neznám kód pro komunikaci. Dřív stačilo pozdravit a poprosit. Dneska je potřeba číslo. Takže já se se svým vztahem k číslům prostě nevšímám, nerozvedu (to zní logicky), klobásy zezelenaj, vrátěj se na Moravu a teta mě vydědí. To všechno mi proběhlo hlavou, a tak jsem zvolila cestu nejmenšího odporu a zadala kód, který mám všude. Na telefonu, na služebním telefonu, u vrátek, u operátora, v práci na kompjútru, doma na kompjútru, na iPadu, v knihovně, na e-shopech... akorát banka se liší. Myslela jsem si, že je to rozumný mít to v bance jinak, ale není. Pokaždé, když se chci přihlásit, musím heslo měnit, protože si prostě nevzpomenu, které heslo jsem předevcírem nastavila. Za tímto účelem už mi paní u přepážky ve Spořce vystavila kód pro blbečky